Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 12. Den 15de Marts 1888. 37te Aargang

Guddommen.

Foredrag holdt i Logan Tempel af Ældste J. J. Stuart.

Mine Brødre og Søstre! Idet jeg fremstiller mig for Eder denne Eftermiddag, venter jeg ikke at kunne forfortælle Eder noget Nyt med Hensyn til Evangeliets Principer, thi jeg er temmelig sikker paa, at I alle ere Sidste-Dages Hellige og om saa er, da overveje I dette Thema Dag og Nat; thi I skatte det højere end nogen anden Ting paa Jorden, Livet selv ikke undtaget.

Frelseren sagde: „Hvor Eders Liggendefæ er, der vil Eders Hjerter ogsaa være," og dersom Evangeliet er Eders Liggendefæ, saa have I grundet paa det og elsket det i Medgang saavel som i Modgang og Prøvelser, og jeg kan derfor kun tænke paa at henlede Eders Opmærksomhed paa nogle faa Punkter i Theologiens ubegrændsede Videnskab og opfriske Erindringen om det, som I uden Tvivl ofte have tænkt paa. I mine Bestræbelser paa at gjøre dette, haaber jeg i Ydmyghed at blive ledet af den Aand, som leder ind i al Sandhed og aabenbarer det Tilkommende, saa at vort Hjerte kan fryde sig, og vor Tro bestyrkes paa det store Værk, som Gud har begyndt i de sidste Dage.

Det Emne, som jeg denne Eftermiddag ønsker at henlede Eders Opmærksomhed paa, er Guddommen, og jeg ønsker at undersøge noget af det, som findes i vore hellige Skrifter angaaende samme.

I Joh. 17, 3 finde vi følgende: „Og dette er det evige Liv, at de kjende dig, den eneste sande Gud, og den, du udsendte, Jesus Kristus."

Af det Foregaaende vil enhver indse, hvor nødvendigt det er at gjøre sig saa meget som muligt bekjendt med vor himmelske Faders og hans Søns, Jesu Kristi, Egenskaber, da man uden at besidde i det mindste nogen Kundskab om dem umuligt kan blive frelst i Guds Rige.

Vi kunne ikke elske en Gud, som vi ikke kjende noget til; vi kunne ikke øve Tro paa et Væsen, om hvis Egenskaber vi ere aldeles uvidende, og vi kunne visseligen ikke have noget rigtigt Begreb om den rette Maade at dyrke

ham paa, dersom vi ere uvidende med Hensyn til hans Væsen og Love.

Det er derfor vor Pligt at søge Oplysning om Guddommen, saa at vi paa en fornuftig Maade kunne tilbede vor himmelske Fader og vise vor Herre Jesus Kristus den Taknemmelighed, som vi skulde, og tillige paa en fornuftig Maade søge den Helligaands Vejledning i Alt, hvad vi gjøre og sige, medens vi leve.

Vi læse i 1 Joh. 3, 2 følgende: „I Elskelige! nu ere vi Guds Børn, og det er endnu ikke aabenbaret, hvad vi skulle vorde; men vi vide, at naar han aabenbares, vi da skulle vorde ham lige; thi vi skulle se ham, som han er."

Skjønt dette Skriftsted er meget tydeligt, er det dog almindeligvis ikke forstaaet, og Mange, som synes at forstaa det, fatte det ikke fuldkomment, idet de ikke kunne se, i hvilken Betydning og hvorfor eller hvorledes vi ere Guds Børn.

Troen paa Kristenhedens mystiske Gud, som efter Sigende er uden Legeme, Dele eller Tilbøjeligheder, har i Almindelighed i den Grad forblindet Folket, at de ikke kunne gjøre sig noget Begreb om en materiel Gud, endskjønt han er tydeligt omtalt som saadan i Skriften. De læse i Bibelen om Jesus Kristus og anerkjende ham som Guds Søn født af Jomfru Maria, og at han var lig andre Mennesker i Udseende, Form og Størrelse; at han nød samme Slags Føde som andre Mennesker; at han ligesom dem var underkastet Pine, Sorg og Glæde; at han blev forfulgt og tilsidst tagen af ugudelige Mennesker og bragt for Retten, dømt til Døde og endogsaa korsfæstet af dem; at hans livløse Legeme henlaa i Graven i tre Dage, hvorefter hans Aand igjen iførte sig det samme Legeme, og Verdens Frelser stod blandt Menneskene som et opstandent Væsen med al Magt given ham baade i Himlen og paa Jorden.

Denne Person er betragtet af alle Kristne som et himmelsk Væsen. De tro, at han sidder ved Guds højre Haand; de have ingen Tvivl om, at han har et Legeme, thi han viste sig for sine Disciple med det samme Legeme, som han havde førend sin Korsfæstelse, og det bar endnu Mærkerne efter de Nagler, som man grusomt havde dreven gjennem hans Hænder og Fødder. Han spiste og samtalte med dem, og paa den mest haandgribelige Maade overtydede dem om, at han havde et Legeme, bestaaende af Kjød og Ben, thi da de tænkte, at en Aand havde vist sig for dem, sagde han: „Ser mine Hænder og mine Fødder, at det er mig selv; føler paa mig og ser; thi en Aand har ikke Kjød og Ben, som I se, at jeg har."

Dersom det nu var nødvendigt, at Jesu Legeme skulde opstaa af Graven, for at han kunde erholde et Legeme bestaaende af „Kjød og Ben", er det da urimeligt at tro, at Gud, hans Fader, ogsaa maatte have et lignende Legeme, og dersom vi ere Guds Sønner, er det da ikke ganske sandsynligt, at vi ogsaa maa være ham lig i Form og almindeligt Udseende.

Skriften underretter os om, at Enok vandrede og talte med Gud i tre Hundrede Aar, hvilket vilde lede Enhver til at tro, at Gud var i et Menneskes Skikkelse. Abraham saa Gud i Mamre Lunde, medens han sad ved Indgangen til sit Telt, idet tre Mænd nærmede sig. Læg Mærke til at Abraham saa tre Mænd stode for ham, saa siger den hellige Skrift, og det maa antages, at han idetmindste havde set én af dem før, thi han løb dem imøde og bøjede sig til Jorden, idet han gjenkjendte den ene af dem at være Gud. Dette er

altsaa et andet Bevis, at Gud har et Legme ligesom Mennesket har.

I det 32te Kapitel af 1ste Mose Bog læse vi, at Jakob brødes med Gud indtil det gryede ad Dag, og Jakob fandt Naade hos ham og hans Navn forandredes til Israel, hvilket betyder en Fyrste, „fordi han havde holdt sig fyrsteligen med Gud og med Menneskene og faaet Overhaand." Vi finde heri atter et Bevis, at Gud har et Legeme ligesom Mennesket.

Eftersom de ti Bud vare skrevne med Guds egen Finger paa Stentavler, saa kunne vi deraf forstaa, at han har Hænder, Arme og Fødder samt alle andre Legemsdele ligesom Mennesket.

Der siges ogsaa om ham, at „han er en nidkjær Gud og skal ikke bære over med Overtrædelser og Synder," men han elsker sine Hellige, og det er hans behagelige Vilje at give dem Riget. Dette viser os, at han besidder alle de Egenskaber, med hvilke Mennesket er begavet, kun med den Forskjel, at Mennesket er ufuldkomment og dødeligt, medens Gud er fuldkommen i alle Henseender.

Vi ville nu overveje nogle andre Skriftsteder. Paulus siger i Brevet til Romerne: „Denne Aand vidner med vor Aand, at vi ere Guds Børn; men dersom vi ere Børn, ere vi og Arvinger, nemlig Guds Arvinger og Kristi Medarvinger, saafremt vi lide med ham, at vi da ogsaa skulle herliggjøres med ham." (Rom. 8, 16—17.)

Atter finde vi i Brevet til Hebræerne: „Have vi tilmed haft vore kjødlige Fædre til Optugtere og bevaret Frygt for dem, skulle vi da ikke meget mere være Aandernes Fader underdanige, og leve?" (Heb. 12, 9.) Herren spurgte Job: „Hvor var du, der jeg grundfæstede Jorden? Forkynd det, om du kjender Forstand! Hvo haver sat dens Maal, efterdi du véd det, eller hvo udstrakte Snoren over den? Hvorpaa ere dens Piller nedsænkte, eller hvo lagde dens Hjørnesten, der Morgenstjerner sang tilsammen og alle Guds Børn raabte for Glæde?"

Fra de anførte Skriftsteder maa det være indlysende, at Gud er vore Aanders Fader, og at vi havde en tidligere Tilværelse, samt at vi ligesom Job vare tilstede den Gang Morgenstjernerne sang tilsammen og tilligemed de andre Guds Børn raabte for Glæde, da Jordens Hjørnesten blev lagt. Det synes som at denne store Glæde fandt Sted fordi at en Jord var ved at blive dannet, paa hvilken Guds Børn vilde faa Tilladelse til at paatage sig Tabernakler, bestaaende af Kjød og Ben og tiltræde sin anden Prøvestand og derigjennem vinde den nødvendige Erfaring og udvise deres sande Karakter, paa det de maa modtage Belønning af Herren i Forhold til deres Trofasthed og Værdighed.

I 132 Stykke i Pagtens Bog finde vi følgende: „Thi disse Engle adløde ikke min Lov, derfor kunne de ikke formeres, men forblive enlige uden Ophøjelse i deres frelste Tilstand igjennem al Evighed, og ere fremdeles ikke Guder, men Guds Engle til evig Tid." Idet Herren taler til dem, som adlyde den celestiale Lov, siger han: „Da skulle de være Guder, fordi de leve evindeligen; derfor skulle de være til fra Evighed til Evighed, fordi de blive ved; da skulle de være over alle Ting, fordi alle Ting ere dem undergivne. Da skulle de være Guder, fordi de have al Magt og Englene ere dem underdanige." I samme Stykke siger Herren angaaende Abraham, Isak og Jakob: „Fordi de ikke gjorde Andet, end hvad der blev dem befalet, ere de indgangne til deres Ophøjelse i Følge Forjættelserne og

sidde paa Troner og ere ikke Engle men Guder."

Disse Anførsler kaste et meget stærkt Lys over dette Emne, og vi kunne nu forstaa, hvad Johannes mente med det Skriftsted, som vi ovenfor anførte, og ligeledes hvad Paulus mente, naar han sagde, at vi ere Guds Børn; Noget som er fremstillet mange Steder i de hellige Skrifter.

Dette bringer os til at tænke paa en Forklaring, som Apostlen Parley P. Pratt har givet saalydende: „Guder, Engle og Mennesker ere alle af én Slægt, henhørende til én Race og til én stor Familie vidt fordelt paa de forskjellige Planeter i det store Himmelrum som Kolonier, Riger, Nationer o. s. v. Den store ejendommelige Forskjel mellem én Del af denne Slægt og en anden bestaar i de forskjellige Grader af Inteligence og Renhed og ligeledes de forskjellige Sfærer, i hvilke hver af disse befinde sig blandt fremadskridende Væsners Rækker."

„Et udødeligt Menneske, besiddende en fuldkommen Organisme af Aand, Kjød og Ben fuldkommen i enhver Henseende og i fuld Nydelse af celestial Herlighed, kaldes en Gud."

„Et udødeligt Menneske, som kun tildels er fuldkommengjort eller levendegjort med en ringere Herlighed, kaldes en Engel."

„En udødelig Menneske-Aand, som ikke er forenet med et kjødeligt Tabelnakel, kaldes en Aand."

„En udødelig Aand, iklædt et dødeligt Tabernakel, kaldes et Menneske."

Det kan derfor med Rimelighed siges, at der er i en vis Forstand mange Guder, eller rettere sagt Guds Sønner, endskjøndt der er en Allerhøjeste, som er over alle, gjennem alle og i alle hans Sønner formedelst sin Aands Kraft.

Jesus Kristus og hans Fader ere to Personer i samme Forstand, som Johannes og Peter ere to Personer. Hver af dem har et organiseret, personligt Tabernakel, et materielt Legeme, sammensat af materielle Bestanddele i menneskelig Skikkelse og i Besiddelse af ethvert Organ, Lem eller fysisk Del, som Mennesket besidder. Deres Enhed bestaar deri, at de ere et i Aand, Inteligence, Egenskaber, Kundskab og Magt. Alle Mennesker, som nogensinde ville opnaa evigt Liv ved at faa deres kjødelige Tabernakler uddødeliggjorte ved en Fylde af det celestiale Liv og Lys, Inteligence og Magt, kunne siges at blive et ligesom Faderen og Sønnen ere et, og Alle, som opnaa denne Fuldkommenhed, ere Guder eller Guds Sønner, men over dem alle præsiderer den Allerhøjeste, som er Alles Fader, og næst ham staar Jesus Kristus, som er den Førstefødte af mange Brødre i Aandeverdenen.

Adam handlede som han gjorde i en vis Hensigt, idet han vel kjendte og forstod Følgerne. Øjemedet var dette: „Adam faldt for at Mennesket kunde blive til." Han blev ikke forført, men gjorde netop hvad han havde gjort Regning paa at gjøre „da Morgenstjernerne sang tilsammen, og alle Guds Børn raabte af Glæde", som de er omtalt i Jobs Bog.

»The Pearl of Great Price« kaster betydelig Lys paa dette Emne. Vi ville anføre følgende Paragraf:

„Herren havde vist mig, Abraham, Fornuftvæsnerne, som vare organiserede for Verden blev; og iblandt disse var der mange Ædle og Gode; og Gud saa disse Sjæle at de vare gode, og han stod midt iblandt dem, og han sagde: Disse vil jeg gjøre til mine Regenter; thi han stod iblandt dem, som vare Aander, og han saa, at de vare

gode; og han sagde til mig: Abraham, Du er én af dem; Du blev udvalgt forend Du blev fodt. Og der stod En iblandt dem som var Gud lig og han sagde til dem, som vare med ham: Vi ville gaa ned; thi der er Rum der, og vi ville tage af disse Materier og danne en Jord, hvorpaa disse kunne bo; og vi ville derved prove dem for at se, om de ville gjore Alt, hvad Herren deres Gud skal befale dem, og de, som bestaa i deres forste Provestand, skulle formeres; og de som ikke bestaa i deres forste Provestand, skulle ikke faa Herlighed i det samme Rige med dem, som bestaa i deres forste Provestand; og de, som bestaa i deres anden Provestand, skulle tiltage i Herlighed til evig Tid."

Her have vi da folgende store og herlige Kjendsgjerning fremsat: Mennesket er en Son af Gud hensat paa denne Jord for yderligere at vise sin Karakter og uddanne sig ved at smage det Bittre, saa at han kan skattere det Sode og tillige give ham Anledning til at stige hojere i Visdom, Kundskab og Magt.

Med Hensyn til det, som skete i Edens Have, findes folgende i Mormons Bog (2 Nephi 2, 18—25): „Den gamle Slange, som er Djævelen og Faderen til al Løgn, sagde til Eva: Tager af den forbudne Frugt, og I skulle ikke do, men I skulle vorde ligesom Gud til at kjende Godt og Ondt, og efter at Adam og Eva havde taget af den forbudne Frugt, bleve de uddrevne af Edens Have til at dyrke Jorden, og de have frembragt Born, ja, al Jordens Slægt.

Og efter Guds Vilje bleve Menneskenes Borns Dage forlængede, for at de kunde omvende sig, medens de vare i Kjodet, hvorved deres Tilstand blev en Provelsens Tilstand, og deres Tid blev forlænget overensstemmende med de Befalinger, som Gud gav Menneskenes Born; thi han gav Befaling, at alle Mennesker skulle omvende sig, samt viste dem, at de alle vare fortabte paa Grund af deres Forældres Overtrædelse.

Og nu se, dersom Adam ikke havde overtraadt, vilde han ikke være falden, men han vilde være forbleven i Edens Have, og alle Ting, som vare skabte, maatte være forblevne i samme Tilstand, som de vare i, efter de bleve skabte, og de maatte have været til for evigt og været uden Ende; og de vilde ingen Born have haft, men vilde have forblevet i en uskyldig Tilstand og ingen Glæde nydt, thi de kjendte ingen Sorg; og intet Godt gjort, fordi de kjendte ingen Synd. Men se, Alting er bleven gjort efter hans Visdom, som kjender alle Ting. Adam faldt, for at Menneskene skulde blive til; og Menneskene ere til, for at de skulle nyde Glæde."

De Hellige have ophojede Begreber med Hensyn til Menneskets Bestemmelse og Skjæbne; Begreber, som burde indprente paa vort Sind vor jordiske Missions Vigtighed og den Ophojelse, som de Trofaste ville opnaa; og hvor stort vil ikke deres Tab være, som ikke adlyde Gud, men ringeagte hans Love og Befalinger. Naar vi tænke paa den ene Klasses Fremtid og sammenligne den med den Andens, hvo vil da ikke føle, at der er intet Offer for stort for at opnaa saadanne store Velsignelser.

Gjæld og Pligt.

Gjæld og Pligt vilde være næsten ensbetydende Ord, dersom man ikke ved Gjæld almindeligvis forbandt Begrebet om Penge-Affærer og derfor næsten udelukkende benytter Ordet i den Forstand. Enhver Pligt er imidlertid en Gjæld, det vil sige, noget man skylder og bør betale. Det kan enten være Penge eller Tjenester, Retfærdighed eller Barmhjærtighed, Befaling eller Lydighed, Beskyttelse eller Venskab, Ærbodighed eller Kjærlighed, lad det være hvilket som helst, saa tilkommer det os at gjøre vor Skyldighed og opfylde vor Pligt; thi det er Gjæld, som en ufordærvet Samvittighed ikke vil tillade os at tilsidesætte. Verdens moralske Undervisning bestaar for det meste i at tydeliggjøre visse Pligter, som Mænd og Kvinder skylde hverandre, hvorledes visse Forhold altid medføre visse Forpligtelser, samt hvorfor de ere bindende, og hvilke Følger de ville have, naar man bryder eller afviger fra dem. Dette er altsammen baade nyttigt og nødvendigt, men dog bør man ikke glemme, at det lig Gartnerens Arbejde med at pleje Planten kun vil gavne, naar Roden er i en livsfrisk Tilstand, men ellers ikke. Roden til et retskaffent Liv er Hjærtets Beredvillighed til at betale enhver Gjæld og opfylde enhver Forpligtelse, men uden en saadan Rod vil Ingen, selv om han end er nok saa skarpsindig og har de mest liberale eller velgrundede Anskuelser, være i Besiddelse af en virkelig retskaffen Karakter.

Der er kun faa Principer, om hvilke Menneskenes Meninger afvige mere fra hverandre end med Hensyn til denne indre Tilbøjelighed. Tag for Exempel den almindeligste Slags Gjæld — Pengegjæld. Der findes Nogle, som aldrig vilde betale en saadan Gjæld, dersom de kunne undgaa det. Enten maa Frygt for Lovens Straf, Folks Omtale eller andre Straffe til for at faa dem til at gjøre det; dersom de kunne undgaa disse Følger, da vilde ogsaa Gjælden forblive ubetalt. Andre derimod behøve ikke saadanne Bevæggrunde; de betale ikke alene deres Gjæld punktligt, men de ville føle sig meget ulykkelige, dersom de ikke gjorde det, selv om de kunde skjule det for hele Verden. Den samme Forskjel ser man ved alle andre Forpligtelser. En Person vil skynde sig at møde og opfylde sin Pligt saasnart han lærer den at kjende, medens en Anden vil ærgre sig, naar han hører om den, og enten opfylde den paa Grund af ydre pressende Omstændigheder, eller naar saadanne ikke ere tilstede, ladet den være upaaagtet. Det er tydeligt, at disse Karakterers videre Udvikling vil blive højst forskjellig. I det første Tilfælde vil dette Princip blomstre og bære rige Frugter; det vil ophøje Karakteren og forbedre Livet, medens i det andet Tilfælde de uopfyldte Forpligtelser ville hvile som en tung Vægt paa Personen. At være i Besiddelse af en Attraa efter at opfylde sine tidligere Forpligtelser saavel som enhver ny, som man kommer til Kundskab om, er et Trin opad, som forøger en Saadans Værd.

Hvorledes skal man da frembringe en saadan Tilbøjelighed? Dette er et Spørgsmaal, som enhver bør gjøre sig, der ønsker at forbedre sig selv eller sine Naboer. Hvorledes skal man opmuntre og udvikle den Følelse, som faar En til at ile med at betale enhver Gjæld,

ligesaa hurtigt som man lærer den at kjende? Dette er visselig langt vanskeligere og mere ømfindligt end at paapege disse Pligter, og dog kunne de, som kjende Menneskenaturen og have Interesse deri, gjøre meget i den Retning. Det ene Hjærtes Indflydelse over det andet, hvor der findes Kjærlighed eller gjensidige Følelser, er vel bekjendt. Dersom de, som med Glæde opfylde sine egne Forpligtelser, vilde vise en varm deltagende Interesse i deres Medmennesker og udvise denne Interesse i alle Forhold, hvori de staa til dem, og dersom de ikke vilde blot lade det blive ved den Undervisning, som overbeviser Fornuften og lade Drivfjæderen urort, men ogsaa søge at naa Bevæggrunden, Ønskerne og Følelserne og derved vække en levende Interesse ved deres Indflydelse hellere end ved deres Ord, da ville de have berørt den rette Streng.

Det er dog fornemmelig hos Ungdommen, at denne Lyst til at møde Forpligtelser maa dannes og grundig befæstes. Børn ere meget tilbøjelige til at paavirkes af den samme Aand, som de besidde, med hvem de omgaas, og lære snart at sætte Pris paa og tragte efter de samme Ting, som de se Andre tragte efter. Ønsket efter at naa et værdigt Maal vil, naar det er blevet utrætteligt eftertragtet og tilsidst opnaaet, blive til en Hjærtesag ligesaa sikkert, som en længe fortsat Tænkemaade tilsidst vil blive til en Tænkevane, eller ligesom den hyppige Anvendelse af de fysiske Evner ville gjøre dem til visse fysiske Vaner eller Færdigheder. Kan nogen Vane være mere agtværdig hos en Person eller mere værdifuld for Samfundet end den, som bringer Mænd og Kvinder til at imødegaa enhver Forpligtelse, som de staa i til Andre, med den Glæde og Tilfredshed, som enhver ærlig Mand føler ved at betale sin Gjæld?

God Opførsel. Meget af vor jordiske Lykke er afhængig af vor Opførsel overfor dem, til hvem vi ere knyttede med Familie- eller Venskabsbaand eller komme i Berøring med under Livets daglige Sysler. Vi vide alle, hvorledes et venligt eller høfligt Ord paavirker os, og vi føle os altid dragne til dem, der omgaa os hoflig og venlig. Et varmt Haandtryk, en hjærtelig Velkomst, et muntert Tonefald, et opmuntrende Ord bidrager altsammen til vor Lykke, hvorimod et uvenligt Ord, en kold og frastødende Optræden foraarsager megen Sorg og Ulykke. Men det skal ikke alene være udvortes Høflighed og Venskab, der skal bestemme vor Opførsel overfor Andre, men det skal tillige være den indre Velvilje, som det ene Menneske skylder det andet, der kommer fra Hjærtet og gaar til Hjærtet. Høflighed er kun en ydre Form, som ofte dækker over det modsatte af Velvilje, men den Høflighed, der kommer fra Hjærtet, skaffer baade dens Giver og Modtager Glæde.

Tankesprog. Den, der altid giver Penge ud uden at beregne til hvad, kommer tilsidst til Bettelstaven uden at vide hvorledes.

— Et Ord kan betyde meget og lidt, alt eller slet intet; det kommer an paa den Mund der taler.

Den 15. Marts 1888.

Kristi anden Tilkommelse.

Efter Profeternes Udsagn i den hellige Skrift er Kristi anden Tilkommelse en af de vigtigste Begivenheder, som skulde ske i de sidste Dage. Den staar i Forbindelse med den tusindaarige Fredsregjerings Begyndelse og alle Tings Gjenoprettelse samt Menneskeslægtens Befrielse fra Satans Herredømme.

Det er derfor af største Vigtighed for ethvert Individ at lære at kjende noget om dette Emne, thi, endskjønt Ingen véd Tiden eller Stunden for Kristi Tilkommelse, eftersom der staar skrevet, at han skal komme som en Tyv om Natten, saa ere vi dog ikke aldeles overladte uden Advarsler eller Tegn, hvorved vi kunne forstaa, naar Tiden for samme nærmer sig.

At der behøves en Forberedelse til denne herlige Dag, tilkjendegiver Jesus tydeligen i sin skjønne Lignelse om de ti Jomfruer.

Ikke Alle, som bekjende sig til Kristendommen, tro i Virkeligheden paa Kristi anden Tilkommelse. Den almindeligste Opfattelse er, at naar Mennesket dør, gaar det enten til Himlen eller til Helvede, at dets Tilstand afgjøres uvilkaarligen i Døden, og at der aldrig indtræder nogen Forandring; thi siger man, hvor Træet falder, bliver det liggende.

Nogle tro paa Kristi Tilkommelse paa den Maade, at han kommer aandelig i Menneskets Hjærte, og saaledes tilintetgjøre de Læren om Kristi virkelige Tilkommelse og alle Tings Gjenoprettelse ved deres aandelige Forklaring eller rettere sagt Fordrejning af Guds Ord.

Atter er der Andre, som tro, at han pludselig skal vise sig i Himmelens Skyer og da paa én Gang tilintetgjøre Verden og Alt, som er i den, undtagen nogle Faa, som skulle rykkes op i Luften og i Selskab med Kristus fare hen til et for den menneskelige Forstand ubegribeligt Sted langt hinsides Skyerne, og efter at have faaet Vinger skulle de i al Evighed synge Lovsange omkring Guds og Lammets Trone.

Vi ville nu ved Hjælp af den hellige Skrift søge at tydeliggjøre nogle af Punkterne i dette Emne.

Det første Spørgsmaal, som vi ønske at omhandle, er dette: Skal Jorden efter en vis Tids Forløb blive ubeboelig eller tilintetgjøres og udslettes af Tilværelsen? For at komme til en klar Forstaaelse herom maa man komme paa det Rene med, om man mener at Alt, som er skabt, kun er til for en vis bestemt Tid for siden at tilintetgjøres. Dersom dette var Tilfælde, saa maatte vi dagligen kunne iagttage Planeters og Verdeners Tilintetgjørelse, men dette har vi ingen Grund til at tro. Skaberens Værk er ikke Sæbebobler udblæste i Himmelrummet for at briste og forsvinde efter en kort Tids Forløb. Nej, han har baade Plan og Methode i det, han udfører, og hans Værker ere evige. Naar han danner en ny Verden og anviser den sin Plads og Bane i Rummet,

sker det ingenlunde for, at den skal efter en Tids Forløb atter opløses og forsvinde. Guds Værker ere evige, ligesom han selv er evig.

Men, siger En, staar der ikke i Skriften, at Himmel og Jord skulle forgaa? Jo, men dersom man herved skulde forstaa, at de skulle tilintetgjøres, saa kommer man uvilkaarlig til den Slutning, at Alt, som er i Himlen, skal forgaa saavel som det, som er paa Jorden; men en saadan Opfattelse kan dog vistnok næppe Nogen have.

Derimod erfare vi af Guds Ord, at Jorden og dens Himmel (Atmosfæren) skulle blive fornyede og al Forbandelse borttagen fra Jorden, saa at den kan blive beredt til en passende Bolig for udødelige Væsner. Derfor sagde Jesus i sin Bjærgprædiken: „Salige ere de Sagtmodige, thi de skulle arve Jorden."

Hvorledes skulle de Sagtmodige komme til at besidde Jorden, dersom den skal forgaa? De besidde den visseligen ikke under nærværende Forhold; men Jesus henthdede uden Tvivl til en Tid, naar de ville erholde den som Belønning for deres Sagtmodighed.

David besynger en saadan Tid i sin 37te Salme, idet han siger: „De Onde skulle udryddes, men de, som bie efter Herren, de skulle arve Landet. De Sagtmodige skulle arve Landet og forlyste sig over stor Fred." Vi se heraf, at Salmisten havde samme Anskuelse som Jesus med Hensyn til Besiddelsen af Jorden, nemlig at den skulde blive en Bolig for Herrens Folk; thi heri se vi Opfyldelsen af Herrens Løfte til sin Ven Abraham: „Jeg vil give dig og din Afkom efter dig det Land, som du er fremmed udi, det hele Canaans Land, til en evig Ejendom." (1 Mos. 17, 8.)

Den Tilstand hvori Jorden skal være, naar den er bleven befriet fra den Forbandelse som nu hviler over den, beskriver Profeten Esaias saaledes: „Der skal ikke ydermere høres om Vold i dit Land, eller om Ødelæggelse og Forstyrrelse inden dine Landemærker; men du skal kalde Frelsen dine Mure og Lovsangen dine Porte. Solen skal ikke ydermere være dig til Lys om Dagen, og Maanen skal ikke lyse for dig til Glans; men Herren skal være Dig et evigt Lys og din Gud din Herlighed. Din Sol skal ikke mere gaa ned, og din Maane ikke miste sit Skin; thi Herren skal være dig et evigt Lys, og din Sorgs Dage være fuldendte. Dit Folk, de skulle alle være retfærdige, de skulle eje Landet evindeligen som de, der ere en Kvist af min Plantelse, et Værk af mine Hænder mig til Herlighed." (Esaias 60, 18—21.)

Han siger videre i 65 Kap: „Thi se, jeg skaber nye Himle og en ny Jord; og det Første skal ikke ihukommes, ej heller rinde Nogen i Sinde, men glæder Eder og fryder Eder indtil evig Tid ved det, som jeg skaber; thi se, jeg skaber Jerusalem til Fryd og dets Folk til Glæde, og jeg vil fryde mig over Jerusalem og glæde mig over mit Folk, og der skal ikke ydermere høres Graads Røst eller Skrigs Røst deri; derfra skal ikke ydermere komme noget Barn, som lever faa Dage, eller nogen Gammel, som ikke naar sine Dages Tal; thi Drengen skal dø hundrede Aar gammel, og Synderen, som er hundrede Aar gammel, skal kaldes forbandet; og de skulle bygge Huse og bo deri og plante Vingaarde og æde deres Frugt. De skulle ikke bygge, at en Anden skal bo deri, og ikke plante, at en Anden skal æde det; thi som Træets Dage skulle mit Folks Dage være,

og mine Udvalgte skulle tilfulde nyde deres Hænders Gjerning. De skulle ikke have Møje forgjæves og ej føde Børn til brat Død; thi de ere den Sæd, som er velsignet af Herren, og deres Afkom skal blive hos dem. Og det sker, forend de raabe, da vil jeg svare; naar de endnu tale, da vil jeg høre. En Ulv og et Lam skulle græsse sammen, og en Løve skal æde Halm som en Oxe, og en Slanges Spise skal være Støv; de skulle ikke gjøre Ondt, ej heller handle fordærveligt paa hele mit hellige Bjærg, siger Herren."

I sin Profetis 66 Kap. 22 Vers siger samme Profet endvidere: „Thi ligesom de nye Himle og den nye Jord, som jeg skaber, bestandig blive for mit Ansigt, siger Herren, saa skal Eders Sæd og Eders Navn blive bestandigt." Kunde Nogen vel give en tydeligere Beskrivelse over Jordens og dens Indvaaneres endelige Bestemmelse?

Vi ville nu gaa over til det nye Testamente og se, hvad deri siges om dette Æmne.

Efterat Peter i sit 2det Brev 3, 13 har beskrevet paa hvilken Maade Jorden skal renses og beredes, siger han: „Men vi forvente efter hans Forjættelse nye Himle og en ny Jord, i hvilke Retfærdighed bor." Apostlen Johannes skuede i det himmelske Syn, som han havde paa Øen Patmos, „en ny Himmel og en ny Jord; thi den første Himmel og den første Jord var forgaaet." (Aab. 21, 1.)

Denne Omdannelse sker ikke ved, at den gamle Jord helt og holdent tilintetgjøres, og en ny Klode derpaa dannes af andre Elementer end dem, hvoraf Jorden nu bestaar, men den skal, som Petrus siger, forandres gjennem Ild og herliggjøres samt beredes til at være en Bolig for udødelige og herliggjorte Væsner.

Efterat have anført saa meget som Bevis for Jordens endelige Bestemmelse ville vi nu hente nogle Oplysninger fra samme Kilde angaaende Kristi anden Tilkommelse og hans Regjering paa Jorden.

Da Petrus prædikede til de i Salomons Buegang forsamlede Jøder, sagde han: „Derfor fatter et andet Sind og vender om, at Eders Synder maa være udslettede, paa det Vederkvægelsens Tider maa komme fra Herrens Aasyn, og han maa sende Eder den forudforkyndte Jesus Kristus, hvilken det bør at indtage Himmelen indtil alle Tings Fuldkommelses Tid, hvorom Gud har talet ved alle sine hellige Profeters Mund fra de ældste Dage." (Ap. Gj. 3, 19—21.) Petrus taler her om en Fuldkommelses Tid, da Alt, som var talet ved de hellige Profeter, skal opfyldes, hvilket naturligvis ogsaa indbefatter det, som vi ovenfor have anført af Profetierne.

Jesus sagde til sine Disciple: „Menneskens Søn skal komme i sin Faders Herlighed med sine Engle; og da skal han betale hver efter sine Gjerninger."

Englene, som viste sig for Disciplene, den Gang Jesus opfor til Himmelen, sagde: „I galilæiske Mænd, hvi staa I og se op til Himmelen? Denne Jesus, som er optagen fra Eder til Himmelen, skal komme igjen saaledes, som I have set ham fare til Himmelen." (Ap. Gj. 1, 9—11.)

Paulus siger om samme Æmne: „Thi Herren selv skal komme ned af Himmelen med et Anskrig, med Overengels Røst og med Guds Basuner, og de Døde i Kristo skulle opstaa først". (1 Tes. 4, 16.) Endvidere siger samme

Apostel: „Og give Eder, som trænges, Ro med os i den Herres Jesu Aabenbarelse af Himmelen med sine Magtes Engle med Ildslue, naar han bringer Hævn over dem, som ikke kjende Gud og over dem, som ikke ere vor Herres Jesu Kristi Evangelium lydige.“ (2 Tes. 1, 7—8.)

Af de mange Skriftsteder, der omhandle dette Æmne, ville vi endnu anføre følgende fra Johannes' Aabenbaring. Han saa i Syner det, som skulde ske i de sidste Dage, og beskriver det saaledes: „Og jeg saa Troner, og de satte sig paa dem, og Dom blev dem given; og jeg saa deres Sjæle, som vare halshugne for Jesu Vidnesbyrds og for Guds Ords Skyld, og dem, som ikke havde tilbedet Dyret ej heller dets Billede og ikke havde taget Mærket i deres Pande og paa deres Haand; og de bleve levende og regjerede med Kristus de tusinde Aar.“ (Aab. 20, 4.)

„Og jeg hørte en høj Røst fra Himmelen, som sagde: se, Guds Paulun er hos Menneskene, og han skal bo hos dem, og de skulle være hans Folk, og Gud selv skal være med dem og være deres Gud. Og Gud skal aftørre hver Taare af deres Øjne, og Døden skal ikke være mere, ej heller Skrig, ej heller Pine skal være mere; thi det Første er veget bort. Og den, som sad paa Tronen, sagde: se, jeg gjør alle Ting nye. Og han siger til mig: skriv; thi disse Ord ere sande og trofaste. Og han sagde til mig: det er sket. Jeg er Alfa og Omega, Begyndelsen og Enden. Den Tørstige vil jeg give af Livsens Vands Kilde uforskyldt. Den, som sejrer, skal arve alle Ting, og jeg vil være ham en Gud, og han skal være mig en Søn. Men de Fejge og Vantro og Vederstyggelige og Manddrabere og Skjørlevnere og Troldkarle og Afgudsdyrkere og alle Løgnere deres Del skal være i Søen, som brænder med Ild og Svovl; dette er den anden Død.“ (Aab. 21, 3—8.)

Konferencemøder.

Konferencemøder ville blive afholdte i Konferencerne i følgende Orden:

Kjøbenhavn...........	den 31te Marts og 1ste April.
Aarhus..............	„ 7de og 8de April.
Aalborg.............	„ 14de „ 15de „
Skaane..............	„ 21de „ 22de „
Gøteborg............	„ 28de „ 29de „
Kristiania..........	„ 5te „ 6te Maj.
Stockholm...........	„ 12te „ 13de „

N. C. Flygare,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Mormons Bog og Spaulding-Romanen.

Af C. C. A. Christensen.

(Fortsat fra Side 172.)

I det Foregaaende have vi paavist Modsætningerne i de to Bøgers Indhold, samt givet Vidnernes Erklæring om Mormons Bog. Vi have ogsaa analyseret de otte Mænds Vidnesbyrd og ville nu skride til at drøfte de andre tre Vidners Erklæring nøjere, eftersom de højtideligen bevidne, at en Engel bragte Pladerne og viste dem Indgravningerne paa dem, idet han vendte Blad for Blad. De erklære tillige, at de hørte Herrens Røst ud af Himmelen, som befalede dem at bevidne, at Optegnelserne vare sande og troværdige og rigtig oversatte af Josef Smith ved Guds Gave og Kraft.

Disse tre Mænd maa absolut staa i det mest ansvarsfulde Forhold, som Mennesker kunne staa i til Gud, baade hvad dette Liv angaar saavel som det tilkommende. Dersom deres Vidnesbyrd er sandt, saa har Herren talt fra Himmelen til Mennesker paa Jorden, og en hellig Engel har paa samme Tid været tilstede og holdt disse ældgamle Optegnelser for deres Øjne og vendt Blad for Blad, saa at de nøje kunde betragte dem og vide med Vished, at det var intet Blændværk eller Fantasi-Billede, ej heller nogen Drøm, thi denne underfulde Tilkjendegivelse af Guds Nedladenhed og Naade skete ved højlys Dag i en Skov nær Whitmers Hus, hvorhen de fire unge Mænd havde begivet sig med fuld Tro i den bestemte Hensigt at faa et Vidnesbyrd fra Herren angaaende denne vigtige Sag. Hvem kan tænke sig denne højtidelige Scene uden at blive paavirket af en forunderlig Sindsbevægelse? Hvo kan forestille sig de unge Mænd i den Højestes Nærværelse omgivne af det straalende himmelske Lys, i hvilket Engelen stod og viste dem disse vidunderlige Skatte, uden at føle en hellig Bæven gjennemtrænge Sjælens Inderste? Hvo kan med Rette uden nogensinde at have set eller læst Mormons Bog sige, at den ikke er sand og uden videre forkaste den? Hvorledes kunne Menneskene i Almindelighed erklære den for at være falsk og en Omskrivning af Spaulding-Romanen uden at have skjænket Vidnernes ledsagende stærke Bevisgrunde deres Opmærksomhed og værdiget dem en Undersøgelse?

Et frygteligere Ansvar paahviler denne Slægt under saadanne Omstændigheder end nogen anden, som har levet paa Jorden, undtagen Jøderne i Frelserens Dage. Noæ Vidnesbyrd til Antedeluvianerne var næppe at sammenligne med dette Vidnesbyrd i Styrke og Betydning og dog vare Følgerne af at forkaste det skrækkelige. Noa og hans Sønner prædikede for en vantro Slægt i 120 Aar om den forestaaende Syndflod; men de vare kun fire Vidner ialt, hvorimod der er tolv Vidner om Mormons Bog og Herrens Aabenbarelser til Profeten Josef Smith, foruden Tusinder af Sidste-Dages Hellige, som paa forskjellige Maader have faaet bestemte Beviser for disse Kjendsgjerninger og have senere føjet sine Vidnesbyrd til de Andres.

Det er en anden mærkelig Kjendsgjerning, at skjønt alle disse tre Vidner i mange Aar vare afskaarne fra Kirken, saa afvege de dog aldrig fra deres oprindelige Vidnesbyrd, som findes vedføjet enhver Udgave af Mormons Bog.

De paastode at have set Pladerne, og at Engelen viste dem disse, samt at Herrens Røst erklærede, at de vare rigtig oversatte. Under alle Livets mange Omskiftelser fastholdt de dette ligesaa bestemt, efterat de vare komne til at staa udenfor Kirken, som medens de vare regnede blandt Kirkens ledende og mest ansete Mænd og Samfundets Støtter. Josef Smith tog intet Hensyn til den store Betydning, som deres Vidnesbyrd havde i at understøtte Kirken og Mormons Bogs guddommelige Oprindelse, men naar deres Forseelser mod Kirkens Love gjorde det nødvendigt at udelukke dem, saa var han ikke bange for den Skade, som de ved deres Indflydelse kunde gjøre ham; thi hverken han eller Kirken, som var Guds Værk, var afhængig af noget Menneske.

Dersom de tre omtalte Vidner ikke havde set og hørt det, hvorom de have givet deres bestemte og højtidelige Vidnesbyrd, da vilde de sikkerligen af flere Grunde have tilbagekaldt det. De vilde derved have kunnet hævne sig paa Josef Smith og hans Tilhængere, og o, hvilken sød og frygtelig Hævn! Den civiliserede Verden og især den sekteriske Kristenhed vilde have modtaget dem med aabne Arme, og Glædestaarer vilde have flydt i Strømme over disse Synderes Omvendelse til „den hellige almindelige Kirke". De vilde lignelsesvis talt have lukket Himmelens Porte igjen, som de vare forhen, inden Herren personlig og ved hellige Engle aabnede dem i denne Uddeling — Tidernes Fyldes Husholdning — og Mørket vilde atter skjule Jorden og Dumhed Folkene. De vilde være blevne en almindelig Gjenstand for Menneskenes Beundring og Agtelse, fordi de havde løst den gordiske Knude, som saalænge havde voldt baade Præster og Videnskabsmænd saa meget Bryderi og foranlediget dem til at benytte Pøbelens Bevisførelser mod Mormonismen, nemlig Vold, Mord og Brand og fordrive de Sidste-Dages Hellige fra deres Hjem, ligesom Jøder og Hedninger gjorde med de Hellige i Apostlenes Dage. De vilde maaske have modtaget Æresbevisninger og lønnende Embeder blandt sine Medborgere i Stedet for de mange haarde Savn og grusomme Forfølgelser, som de saa længe maatte dele med de Hellige, eller maaske de lig mange Andre vilde have rejst om i Verden og holdt Foredrag mod Mormonismen og afsløret dens formodede store Hemmeligheder og paa den Maade vist deres oprigtige Anger for Gud og fyldt sine Lommer med fromme Folks Penge.

Dette have de dog aldrig gjort, af den simple Grund at deres Vidnesbyrd var Sandhed, og deres personlige Stilling eller Omstændigheder i eller udenfor Kirken kunde ikke forandre denne Kjendsgjerning. Skjøndt de vare udenfor Kirken, saa længe Profeten Josef levede, gjorde de dog intet Forsøg paa at opnaa en saadan Hævn eller andre Fordele ved at vende sin Indflydelse imod Mormons Bogs Troværdighed. De trak sig kun tilbage og stode som passive Tilskuere, medens Mormons Bog tilligemed deres Vidnesbyrd blev oversat i flere andre Sprog og bragt til de Oprigtige i andre Lande, som med Glæde have annammet den og i tusindvis have forladt deres Fødelande, Slægt og Venner for at forene sig med det Folk, som er vel kjendt under Navnet Mormoner, fordi de tro disse Mænds Vidnesbyrd og Mormons Bog at være Sandhed. Medens disse Mænd vedbleve at bo paa forskjellige Steder i de Forenede-Stater, fortsatte Josef Smith uafhængig af dem den Gjerning, hvortil Herren havde kaldet ham. Disse

Omstændigheder burde have betydelig Vægt hos den oprigtige Sandhedssøger, som tilstødende Beviser.

Vi have saaledes tolv navngivne Mænd som Vidner om de originale Pladers Tilværelse, og fire af dem vidne om Engle-Betjening i Forbindelse med disse Optegnelsers Fremkomst. Otte af disse Mænd bleve viste Pladerne af Josef Smith og fik selv løfte dem, og det synes, som om Herren ikke vilde give vor Slægt endog en Skygge af rimelig Undskyldning, idet han delte de udvalgte Vidner i to særskilte Klasser ligesom for at imødekomme de to Hoved-Afdelinger blandt vor Tids Tænkere, nemlig Bibeltroende og Ikke-Bibeltroende, som undertiden kaldes Fritænkere. De Første bekjende sig at tro paa Gud og Aabenbarelser ved Engle og andre saakaldte overnaturlige Midler, men vel at mærke kun i de gode gamle Dage, da Menneskene ikke vare saa oplyste som nu; de Andre tro derimod ingen Ting, som ikke sker ved almindelige Midler og paa almindelig Maade. For Bibeltroende burde derfor alle tolv Vidner være overbevisende, men for Fritænkere idetmindste de otte Vidner. Da dette Emne tidligere har været omhandlet i „Skandinaviens Stjerne“ især i 33te og 34te Aargange, ville vi kun endnu tilføje, at disse sidst omtalte tre Vidner ogsaa vedbleve at bære det samme Vidnesbyrd til deres Dødsdag.

Oliver Cowdery blev igjen optaget som Medlem i Kirken i November 1848 i Council Bluff, Iowa, hvor de Hellige den Gang udhvilede sig paa deres møjsommelige Vandring mod Vestens Bjærgland. Ved hin Lejlighed bar han sit Vidnesbyrd og bad ydmygt om at blive optaget i Kirken. Han døde som et Medlem af samme den 31te Marts 1849.

Martin Harris blev paa sine sidste Dage samlet med de Hellige i Utah og atter forenet med Kirken ved Daab og bar ligeledes sit Vidnesbyrd til sit Sidste. Efter hans eget Begjær blev Mormons Bog lagt med ham i Kisten som det sidste Vidnesbyrd, han kunde give angaaende denne kostbare Skat.

David Whitmer døde den 23de Januar dette Aar i Richmond, Missouri, omgiven af Slægt og Venner, for hvem han til det Sidste vidnede om, hvad han i Forening med Oliver Cowdery og Martin Harris havde set og hørt samt vidnet om i 59 Aar for Tusinder af alle Trosbekjendere.

„Testamentet er nu i Kraft, eftersom de ere døde, som gjorde det.“

En kort Afhandling om Præstedømmet.

Af Præsident John Taylor.

(Fortsat fra Side 175.)

I den nye Oversættelse er det melkisedekske Præstedømmes Borttagelse tydelig beskreven som følger: „Og Herren sagde til Moses: Udhug dig to andre Stentavler lig de første, og jeg vil ogsaa skrive Lovens Ord paa dem, ligesom de vare skrevne paa de første Tavler, hvilke Du sønderbrød, men det skal ikke alt være som paa de første; thi jeg vil tage Præstedømmet ud af

deres Midte, derfor skal min hellige Orden (den Melkisedekske) og dets Ordinantser ikke gives dem; thi min Nærværelse skal ikke gaa op i deres Midte, for at jeg ikke skal ødelægge dem; men jeg vil give dem Loven ligesom først, men det skal være et kjødeligt Buds Lov: thi jeg har svoret i min Vrede, at de skulle ikke komme ind i min Nærværelse til min Hvile i deres Pilgrimsdage." (2 Moseb. 34, 1—2.)

Herren sagde til Moses: „Du kan ikke se mit Ansigt paa denne Tid, at min Vrede ikke skal optændes mod dig ogsaa, og jeg skulde ødelægge dig og dit Folk; thi der skal Ingen iblandt dem se mig paa denne Tid og leve; thi de ere overordentlig syndefulde; og ingen syndefuld Mand skal se mit Ansigt og leve." (Ny Oversættelse 2 Mosebog 33, 20.) Han stillede ham dog i Klippekløften og skjulte over ham med sin Haand og tillod ham at se sig bag fra, men ikke sit Ansigt. En Tid forud saa Moses og Aaron, Nadab og Abihu og halvfjerdsindstyve af Israels Ældster Gud og aade og drak (2 Mosebog 24, 9—11); nu kunde selv Moses ikke se hans Ansigt, ej heller kunde Nogen af Folket komme nær ham, men da Moses havde været anden Gang paa Bjærget skinnede hans Ansigt saaledes, at de ikke kunde se paa ham, og han maatte kaste et Slør over sit Ansigt. (2 Moseb. 34, 29—35.)

Naar Paulus hentyder hertil siger han: „Og gjøre ikke som Moses, der lagde et Dække over sit Ansigt, at Israels Børn ikke skulde beskue det, forend det, som skulde afskaffes, fik Ende. Men deres Sind er forhærdet; thi indtil denne Dag forbliver det samme Dække under det gamle Testamentes Læsning uafdraget; thi kun ved Kristus hæves det. Ja, indtil denne Dag ligger der et Dække over deres Hjærter, naar Moses læses, men naar de omvende sig til Herren, da borttages Dækket." (2 Kor. 3, 13—16.)

Af det Foregaaende saavel som af hele Historien indtil Kristi Komme viser det aaronske Præstedømme sin Afmagt; thi naar undtages nogle fremragende Profeter, som holdt det melkisedekske Præstedømme som Guds umiddelbare Gave, som det synes uden Rettighed til at bekræfte det paa Andre — thi der var ingen Organisation af samme — var der saare liden Tilkjendegivelse af Guds Gave og Kraft iblandt det jødiske Folk, saa at det med Sandhed kunde siges: „Der opstod ikke en Profet ydermere i Israel som Moses, hvem Herren kjendte Ansigt til Ansigt, naar man ser hen til alle de Tegn og de underlige Ting, som Herren sendte ham til at gjøre i Ægyptens Land paa Farao og paa alle hans Tjenere og paa alt hans Land og til den vældige Haand og til alle de forfærdelige og store Gjerninger, som Moses gjorde for al Israels Øjne." (5 Moseb. 34, 10—12.)

Af det Foregaaende viser det sig tydeligt:

Først. At det melkisedekske Præstedømme var større end det aaronske, og at det styrede alle Sager vedrørende Folkets Regjering og Undervisning saa længe det regjerede; at det organiserede og ledte det aaronske Præstedømme, hvilket i Virkeligheden var et Tillæg til det højere.

Andet. At naar det melkisedekske Præstedømme næsten var borttaget, saa at ingen regelmæssig Organisation af samme fandtes, saa inspirerede Herren ifølge sin Styrelse og Ledelse fra Tid til anden visse Mænd som Profeter, der kom til Folket med Herrens Ord, idet de modtoge deres Inspiration direkte fra ham, saasom Esaias, Jeremias, Ezekiel, Daniel og Andre; men kun en

Del af Mose Aand hvilede paa Josva, paa de halvfjerdsindstyve Israels Ældster og paa Profeterne i Elias', Elisas og Andres Dage.

Tredie. At det aaronske Præstedømme vedblev i fuld Virksomhed og havde en fuldstændig Organisation, hvilken det erholdt under Mose Hænder eller gjennem det melkisedekske Præstedømme.

Fjerde. At det aaronske Præstedømme, som vedblev at existere, holdt Urim og Thummim og gav Josva, hvem Moses beskikkede, Undervisning og ligesaa Saul, David, Salomon og Andre, som vare beskikkede og salvede til deres kongelige Værdighed til at styre, lede og regjere over Israel, og at denne Tilstand vedblev indtil Kristus kom. Ypperstepræsten af det aaronske Præstedømme var Guds anerkjendte Repræsentant og holdt den præstelige Værdighed, medens Kongerne derimod bleve salvede af dem formedelst deres præstelige Myndighed, og Kongerne og Regenterne maatte modtage Herrens Ord fra det aaronske Præstedømme gjennem Urim og Thummim.

Femte. Det er ligeledes klart at dette Præstedømme blev i mange Tilfælde meget fordærvet og foraarsagede Guds Mishag over dem, og at mange af Kongerne ogsaa, endskjønt de vare salvede, misbrugte deres Embede og Kaldelse og i Stedet for at være Israels Beskyttere og Befriere bidrog til at lede dem paa Vildspor.

(Fortsættes.)

Blanding.

Tysklands Kejser, Wilhelm I, døde i Berlin den 9de Marts Kl. 8,30 Morgen, næsten 91 Aar gammel. Han besteg den prøjsiske Trone som Konge efter sin ældre Broder Frederik Wilhelm i 1861, men havde allerede siden 1857 styret Riget paa Grund af Broderens Udygtighed. Fra hans Tronbestigelse til hans Død have Mærkeaarene været 1864, Krigen med Danmark; 1866, Krigen med Østerrig som en Følge af den danske Krig og 1870—71, Krigen med Frankrig, som bragte ham den tyske Kejsertittel, idet han efter sit Indtog i Paris blev udraabt til Kejser paa Slottet i Versailles.

Som hans Efterfølger bestiger hans Søn nu Tysklands Trone under Navnet Frederik Wilhelm III.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).